

zifin

edebiyat

KARADENİZ VE SANAT

SAYI: 1

dağlar taşlar çözemedi de toprak çözdü insanı.

ANIL ÇELİK-GÖKTUĞ YILMAZ-FATİH ATASOY-MELİSA ÇİÇEK-ERAY YILDIZ

İçindekiler

3 TEŞEKKÜR VE MERHABA

Zifin Edebiyat: Karadeniz ve sanat.

4 GÜNCELERDEN

Anıl ÇELİK

neyse. evimden kalkıp evime geldim neticede.

10 VEDA VE VEFA

Melisa Çiçek

gidilmeyen yolların birikmişliğinin yorgunluğu

12 İMTİNA

Göktuğ YILMAZ

can arınıp emanetten özge hükmü kalmayınca

14 İNCİ ÇİÇEKLERİ

Eray YILDIZ

arabesk tezyînlî saraylarda yıkık mihrâb

16 DİRAYET

Göktuğ YILMAZ

Fatih Atasoy'un seslendirmesi ile.

18 KARADENİZ'İN YALNIZ NİNELERİ

Kaan Atilla Taşkın

bu toprak hâlâ anlatır...

19 KADRAJ KARADENİZ

Fatih ATASOY

20 YUSUF İSLAM TRABZON

Anıl ÇELİK

kuyu üflenmiş ruhuma

25 KADRAJ KARADENİZ

Fatih ATASOY

28 ÇOK UĞRAŞTIM DA EL VERDİ ELVEDA

Fatih ATASOY

ibrahim'in bıçağını geri verdim.

30 KALAN

Eray YILDIZ

İşte şimdi, var olmayı parmak uçlarıma kadar hissedebilirim.

33 YAŞANTI UZANTILARI

Göktuğ YILMAZ

Gecenin bir vakti çeşitli bir sebepten uyandığında

Teşekkür ve Merhaba

“Tebeşir” fanzin olarak, 2015 yılında eğitim fakültesi sıralarında 4 Türkçe öğretmeni adayı olarak çıktığımız yolculuğu 10 yıl boyunca sürdürdük. Onlarca kişi Trabzon’da başlayan bu yolculukta yoldaşımız oldu. 3’ü basılı, 1’i sanal olmak üzere 4 sayı ve 1 müstakil roman çıkardık. 2 farklı internet sitemiz aracılığıyla binlerce kez okuduk. Çeşitli fanzin, gazete ve dergiler aracılığıyla hem ekipçe hem de müstakil eserlerimizle bu sayı on binlere ulaştı.

Türkiye’mizin, Türkçemizin evlatlarını; kardeşleriniz olarak teşekkürlerimizle selamlıyoruz.

2026 itibariyle “Zifin” olarak, yeni bir yolculuğa çıkıyoruz. 2 ayda 1 tematik sayı ve serbest zamanlı olarak internet sitesi üzerinden paylaşacağımız eserlerle sizlerle birlikte olacağız.

İlk sayımız “Karadeniz ve Sanat” Anıl ÇELİK, Eray YILDIZ, Fatih ATASOY ve Göktuğ YILMAZ tarafından hazırlandı.

Hırçın denizimize, azgın göğümüze, dik yamaçlarımıza, kara ormanlarımıza, yayla çocuklarımıza armağanımız olsun.

güncelerden

.././..

14 saat civarı bir yolculuk sonunda akçaabat. lazlar mahallesi.
yokuştayım.

uzun süredir ordu sahil yolunu kullandığımız için tünelden gidince
pek de ısınamadan düştüm deniz kıyısına. yine de fatsa'da
karadeniz'i ilk görüş... ne de hoş her seferinde ama yetmedi.
nedendir bilmem, trabzon'la da biraz yabancı ettik birbirimizi.
lazlar yokuşu kenarında bitmeyen su yatağı ve yol ıslah çalışmaları.
değişmese de aynı da kalamıyor artık çoğu şey.

her zamanki alışkanlıkla ...'lerin balkona arabadan iner inmez bakış.
apartman. merdivende muhtemelen ölü bir akrep.

giderken bir kısım kişiye, gerektiği için, denk geldiği için
“gidiyorum” demiştim. henüz kimseye “geldim” demedim.
sizi bilip, bekleyip de şehre geldiğinizi bilmeyen sayısı çok oldukça
varoluyor işte bu hayalet yabancılık.

yine de memnunum buranın turisti olmaktan.
mutfakta ekmek-yeşil zeytin ile midemin kazıntısını geçiştirdim.
burun kıvırdığım mola yeri yemeklerinin bol kepçe oluşu idare
ediyor.

4 neyse. evimden kalkıp evime geldim neticede.

...

resim seçme ve tasarlama özgürlüğü. fotoğraf detaycı. lazım hepsi.

...

güneşli, dingin bir sabah. denizi görebilen bir evde olmanın güzelliği. dolaptan çıkardığım haşlamayı ısıtıyorum. kahvaltı muhtemelen akşam yemeğim de olacak. mutfak. evet, mutfak. yokuş üzeri bir evin deniz gören balkonlu mutfağı. içinden börtü böcek atlamayınca, hâlâ iyi kötü yeşilken çekilebilir, güzel findıklık. hafif esinti. iki gündür 3-5 saatlik uykuyla güne başlıyorum. yolculuk yorgunluğumu attım sayılır. zihinsel olan. güzel bir gün başı.

...

“... ..”i düşünüyorum. en temel derdim bir roman yazmak değil. yıllarca şiir olarak baktığım dünyaya roman olarak bakabilmek, öyle görebilmeyi tam anlamıyla öğrenebilmek. yani esasen bu zaten benim düşünce yöntemim sadece. düşün anıl.

-sigara kokusu. bir insanı sigarasının kokusuyla düşünmek.

biraz deniz tekin.

kaan boşnak ve deniz'i, onca durum-yer-zamana rağmen hep bu balkonda sigara-çay-kahve yapışımla anımsayacağım.

hafif bir sigara bulsam. belâmı.

küçük sinek kümeleri.

bulutu..

- ece temelkuran “sabaha karşı’yı öğrenmek” fikrini kendimce kurabilirim.

“memleket isterim” programındaki çizmeli, uzun hırkalı hâliyle ne de hoş. söylediklerinden çok konuşması çok hoş. edebiyat iştahımı açabiliyor. bir konuşması zaten “kara kaplı defter”imin açılışına alıntılıdığım konuşmalarındandır. kendimi tanımlatır bana: “çitaları sever misiniz?” güzel bir dostluğumuz olurdu bu kadınla. yalnızca insanlık bağı kurduğumuz.

tersiz sıcak. yakmaz güneş. gölge ve hafif esintide balkon. mesudum. canım havam.

...
tezin “kadın ve evlilik kurumu” başlığında kullanacağım alıntılarının kalanını bilgisayara geçtim. uzun zaman sonra sabah çalıştım. bahçe makinesi, tavuk, komşu evlerin sesleri. biraz kuru fasulye yedim. eski bir tencereden. güzel denizi keyfimce seyredip, kestireceğim sonra.

... ..
yerde yatan yeni, takılmak üzere elektrik direkleri. kaan tangöze-o yolda, öğle ezanı. ne isterdim şimdi? burada bir hamakta uyuklamayı isterdim.

... ..
uyku iyi geldi. denizde kayıklar, takalar. sırtüstü yüzüyor olmayı isterdim.

bir sorun: ...’nin de telefon numarasını silmiştim. birden bir duraksama, en iyisi bugün haberleşmeyeyim.

sürüyor havanın güzel esintisi. hasta edecek belki beni, ama sevecen. olsun varsın.

tanışmak isteyip de başaramadığım ...’nin fotoğrafları düşüyor önüme. sanatla uğraşmak hoş kılıyor kadınları, uğraşmalarının sebebi sanatın kendisiyse eğer.

bir ufak deneme. yine tanışamam ama.
sanatla uğraşan kadın dostlarım olmasını isterdim. erkek, pek
istemem. sanatla uğraşan erkeklerin kadınlardan bir beklentisi
oluyor. sevmiyorum. ve kadın gözüyle sanata bakışları kaynağından
görürdüm böylece. güzel olurdu böyle ahbaplık-flörtler. sanatsız
çevrenin eksikliğini yaşıyorum.

kayık motoru sesleri.

akşam yemeği vakti. evlerden kurulan masaların sesleri geliyor.
“... ..” ile ilgili bir detay da buldum bugün. fena değilim.

esinti. deniz. esinti. manzara. esinti. trabzon. günbatımı. trabzon.

baş ağrısı neredeyse yok bugün.
ne mi istiyorum hayattan? üç aşağı beş yukarı bu kompozisyonda
bir gün – eksikleri çok, tabi.

... ..
.././..

bol kepçe yıldızlı gece.

akşam ...'le çay içip lafladık. günlük hayatta aklıma bile gelmeyen,
birisi yapsa yadırgadığım, eski meselelerin dedikodularını yaptım
sayılır ve başka çokbilmişçe konuşmalarım, sevmiyorum bu
kendimi.

insanlar onlara hak vermemi, dinlememi, anlamamı bile
istemiyorlar. konuşma ihtiyaçlarıyla karşı karşıyayım. saydıklarımın
gibisi olsun yetiyor herkese. aynı şeyi okadar kez defalarca
anlatıyorlar ki, sanki ilk kezmiş gibi. iyi de dinlemiştim ki ben sizi.

bu yüzden stratejik bir dinleyici oldum iyice. hele bir de “ayıp
olmasın” diye, ee sende ne var ne yok, diye sorulması...
hem sormasanız, bir şey olmadığını da açıklamak zorunda kalmam.

beni bu sıkıyor.
yok yahu. bu bile sıkılmıyor. insan varlığı dışında beni meşgul eden
insani bir özellik yok.

... ile tanışamıyorum.

akçaabat'ta doğalgaz çalışması. yolların anası s..miş. ne olacak? soba dumansız akçaabat'ın yerine kalorifer dumanlısı mı gelecek? gece böceklerinin sesleri su sesi.

... ile turluyoruz. sonra liman. orta kahve. gerçekleşmeyen projeler tartışmalar, ayrılıklar hovardalıklar, harcamalar, borçlar. yine de gülmek güzel.

konuşmayı sevmediğim şekilde konuşuyorum yine, birkaç kez.

“yaşamak istiyorum.” ...'nin hayat arzusu. plan, arzuya uymak. yaşamak bu mu? bu. ama bu “bu” niye hep biraz hafif gelmiştir bana?

bir şekilde gülebiliyoruz. baş ağrımın tek çaresi. ancak öyle gülmeliyim ki... dozu düşük olursa, yorgunluğuyla kalıyorum. öyle kıvamında olmalı ki ayrıca, gülerken “şimdi gülüyorum ama bitince yine başım ağrıyacak” diye düşünmeyeyim. Ama ne/kim olursa olsun başımda ağrıya dönüşmeyen bir diyalog yok ki. ağırlılık sebebi çünkü, konuşup sevmediğim biri olmak zorunda kalmam.

yolumun sonuçları. ak kağıt üzerinde siyah mürekkepler gibi bakmanın.

tezimi yazmak istiyorum. şiirlerimi düzene sokup, manifestosunu yazmak ve varsa farklı bir şiir “olmak”. roman gibi düşünmeyi öğrenebilmek için roman düşünmek, mümkün merteye yazmak.

dünyaya istemediği bir elbise mi giydirmeye çalışıyorum?

bu gece ama tam şimdi, bu kağıda ne yazsam kabul olacakmış gibi. bu bir nevi razı da olmak.

“yaşamak istiyorum.”

göge, yıldızlara, denize, şehre bakayım. geceyi dinleyeyim. sesleri gelen uçaklarla arabalarla biryerlerden geleyim, biryerlere gideyim. ... hanım gibi, bu esnada gözlerimi yumayım. iyi bir gelecek göreyim kendim için.

bir de birşeyler yiyeyim. açım.

s...dım da bursa'dan beri.

....

siktiret ...'yi.

....

gidilebilecek çok yer olsa da
menzil olmayınca
geldiği yere koşmaya debelenen
at kalemimi
tutuyorum
dönülmezken çıkmazken hem
o yerler

kuru fasulyeyi ısıtmadan yedim. ekmekli, kaşıksız.

eski şiir kişilerin olduğu için cümlelerim ister istemez şiire kaydı.
kapadık bile o defterleri.

acilen sabaha ihtiyacı var. horozun birinin.

...

...

./../..

...

yağmur. fırtına. yağmur. rüzgâr. yol çalışmaları. yağmur. ıslak
köpekler. yağmur. dam-çatı-yağmur sesi. kesik-kapalı yollar.
yağmur.

...

bir yağmur yağımı için acaba kaç damla gerekiyor.
ıslak köpeğin bilmediği bir matematik.

...

....

Anıl Çelik

Veda ve Vefa

Sevgili Ali,

Kör kuyularındaki sessizliğim, içimdeki yangının yorgun alevi Ali. Cennetle cehennemın sınırında tüm günahlarımı mağrur bir nefes ile buharlaştıran ve cennetin soluğunu lâl olmuş bir akşamüstünde silikleştiren Ali. İçimde çırpınır izbe bir yaşam. Yalnız bir yanı boyanmış kırık dökük çerçevem; elimi her uzattığımda kıymıklarının avuçlarımı kanattığı ama o kanda şiir olmuş yüzünü gördüğüm Ali. Âh, sevgili Ali... Keşke sana bunları hiç yazmasaydım. Ve keşke sen bunları hiç okumasaydın. Ama insan işte; firar edeceği yeri bilemiyor. Kuşluk vakti gökyüzü bir başka yakar cümleleri. Kül olan kelimeler dökülür omuzlarına ve kuytu köşede saklanan korkak bir anlamı arar durursun mevsimler boyu. Yol alırsın almasına da... Ne diyordu o sevdiğim masal; "dere tepe düz gittim". Derelerde ıslanır, nankör tepelerin soğuk yalnızlığında annenin sıcak battaniyesini ararsın. Masalların bir varmış bir yokmuş'unda asılı kalır bir başınalığın. Senin masalında ne o devler yenilir dağlara ne prenses sevdiğine kavuşur. Sonunu arayan bir kahraman gibi... Firâri olur adın, kaçarsın da... koskoca dünyada sığınacak bir yer bulamazsın. Oysa yaralı bir keşkenin içinde çok koştum Ali. Küheylan yüreğim bozkır oldu yollarda. Dizlerim yaralı. Sesim yaralı. Şimdi ne içimdeki yaraya sığabiliyorum ne de yaramı kendime sığdırabiliyorum. Kilometrelerce koşmuşum da eve bir türlü varamamışım.

Sevgili Ali,

Zihnimin sessizliğinde bir an var, herkeslerden sakladığım. Ay ışığının ıslattığı o karlı gecede üşür durur kalbim de senin soluğunda ısınır. Yalnızca seninle olmak ateşini harladığım o yürüyüşlerde yanımda öylesine güzeldin ki dünyanın bütün beyazları sana râm olsa yine de senin kadar ısıldayamazlardı. Beyaz... Dünyanın tüm renklerini barındıran... Hayatımda içtiğim ilk can... İnsanın hem düğünü hem ölümü olan. Seninle geçirdiğim her dakika beni evrenin tüm gündüzlerinde ve şafağa sarkan her gecenin parlak düğününde yaşatmaya yetti. Fakat şimdi uzak iklimlerden gelmiş bir kartpostal soğukluğundaki bembeyaz bir ölümün içinde nefes nefeseyim. Gözlerimde sana düştüğüm gurbetin sessizliği, dizlerimde gidilmeyen yolların birikmişliğinin yorgunluğu var. Hep aynı yerde döndüm durdum da ne yüzümü senden çevirebildim ne kendime yetişebildim. Şimdi baktığım yerlerde kimsesiz kalmanın çukurundayım. Keşke bunları sana hiç söylemeseydim. Ve keşke sen hiç bilmeseydin.

Sevgili Ali,

Birbirimizi gördüğümüz ilk günü hatırlıyor musun, bir gün seni seveceğimden habersiz şekilde yüzüme gülümsemiştin. Kader işte, dünyanın bütün güzelliklerini kovaladığın bir yaz gününde bir gülümsemenin telaşıyla ayağının takılacağını bilemiyorsun. Dünyanın bütün güzellikleri... Her biri sana benzemeye öyle yakındı ki, kimsenin yetişemediği tutkulu gözlerindeki tutsaklıklarını gördükçe içimde 40 yıllık bir pencere güneşe açılırdı. Kış gelince açan ilk güneşe yastığı yorganı sermek gibi. Yaşamımı ince ince temize çekmek gibi. İçimde sızlayan bir türküyü aydınlık günlere yâr etmek gibi. Âh, canımın içi Ali... Seninle zamanın durduğu yüzyıllar geçirdim. Ben seni güz yaralı bir kalpte tüm fırtınaları affeder gibi sevdim. Şimdi yalnızlığın bahçesinde yalın ayak koşarken içime batan dikenler ile rüştüne çıkıyorum bir akşamüstünün. Gökyüzüm karanlık, güneşim kırgın, yağmurum ağlamaklı. Gül kesigi bir yaranın içinde sızlıyor senden geriye kalan soluksuz bir anı. Keşke bunları sana hiç söylemeseydim. Ve keşke sen bunları hiç bilmeseydin.

Sevgili Ali,
Seninle kalabalıklaştığım dünyaları uğurluyorum avuçlarında.
Vatanım sandığım memleketler siliniyor gözlerimden, şimdi
varlığım yokluğuna müebbet. Seninle dünyaya meydan
okuduğum bayraklar artık gölgesiz. Cephelerim kimsesiz. Adın
yenik bir meydanın son tınısı. Keşke bunları sana hiç
söylemeseydim... Sevgili Ali, çocukken annemin kucağında
örtündüğüm o battaniyeyi aldım üstünden, baharlar senin olsun.
Yine de dikkat et kendine; ne diyordu şair: “bir daha hiçbir ana
doğurmaz seni.”

25 Kasım Pazartesi (2024)

22:14

Melisa Çiçek

İnci Çiçekleri

ses unutuldu, unuttuklarından aksediyor kalp
her çığlık biraz da silüettir, silüetlerden siliniyor çehre
her künde salkım söğütler savrulurken okunan melâmet
bu seyyâre dönse de dönmese de terennümlü tereddütler içre
hiçbir şeyi üstünkörü geçememek; hayat kırılmaktır, diyor

bir yıldızda mı doğdun ki böyle soğuk her yerden, böyle uzak
hüznü meclise getirmek başkasına değil yakışık
bu ad, titretilen bir uzun hava gibi sesinde çığlıtı
tüm çocuklar yaşamalıydı, hiçbir acı onlara kalmamalıydı
şu kan çanağı bağır, bunun için değilse ne için vardı

küstün, küskünlük sana incir yapraklarında verildi
zordu böyle olması, böyle oldu; gül beklenmez artık
ne kadar yakın durursan o kadar gelemezsin
ne kadar uzak durursan o kadar gidemezsin
açar sandın, ya toprak sırt dönmüşse köküne,
sor, bizi nereye götürebilir dipsiz uçurumlar

rüzgâr, bu kokuyu ayyuka mı çıkaracaksın?
dönüyor nevir, büyüyor zelzele; yokmuş hiç yaram
cümleler bağıma düşmezmiş yıldırımlarca
beni anlayacaksın, sabâ kirpiklerini yaktığında
yersiz yurtsuz kalmalı artık o sarmaşık,
su, susuzlukla; ateş yalımsızlıkla dolaşık

inci çiçeklerini arayan mukattir içimde bir yerlerde
seyyârelerden seyyâl olmuşum tamburalar çalıyor
tam buram, buram buram kebâb
arabesk tezyînli saraylarda yıkık mihrâb
o serin şehirde şimdi yok bir zerre âb
son bir söz, hâmûşan: bîtab

Eray YILDIZ

Yazan: Göktuğ Yılmaz

Dil

Türkçe

Format

Göktuğ Yılmaz'ın ilk romanı olan “*Dirayet*”, sıra dışı bir anlatımla okurlarını selamlıyor.

Ekibimiz bu kitabı sizler için seslendirdi.

Dinlemek için

YET

Kategori | Bölüm 1

Roman | 15 dk.

“Her insan biraz yalnızdır, dedi. Hangi açıdan bakacağımıza bağlı. Benim yalnızlığım somut elle tutulur bir yalnızlık değil. Ben bir kişiyim yanıma birini daha koyun eder size iki, pratikte yalnız değilsiniz. Fakat benimki daha soyut, bu yüzden tam hâkim olamadığım ve üzerine bir yorum yapamadığım için biraz bulanık kalıyor. Bir şeyi kelimelere dökemediğin zaman değerini ve manasını kaybeder derler ya sanırım öyle. Umarım sizin için doyurucu bir cevap verebildim.”

Karadeniz'in Yalnız Nineleri

Karadeniz'in Yalnız Nineleri...

Dağların omzuna yaslanmış evlerde, sisin sabırla çöktüğü sabahlarda yaşayan kadınların sessiz duasıdır.

Zaman, bu topraklarda ağır yürür; yıllar, ninelerin yüzünde çizgi çizgi hatıraya dönüşür.

Gençliklerini yağmura, emeğe ve bekleyişe bırakmışlardır.

Kimi sevdiğini toprağa, kimi evladını gurbete uğurlamış...

Şimdi rüzgârla konuşur, soba başında geçmişini dinlerler. Her suskunlukta bir ömür, her bakışta anlatılmamış bir hikâyeye saklıdır.

Bu belgesel film; yalnızlığın acıtmadan öğrettiği sabrı, toprağa tutunmanın verdiği direnci ve kadın olmanın sessiz ağırlığını anlatır.

Karadeniz'in yalnız nineleri, yüksek sesle değil; kalbe dokunarak konuşur.

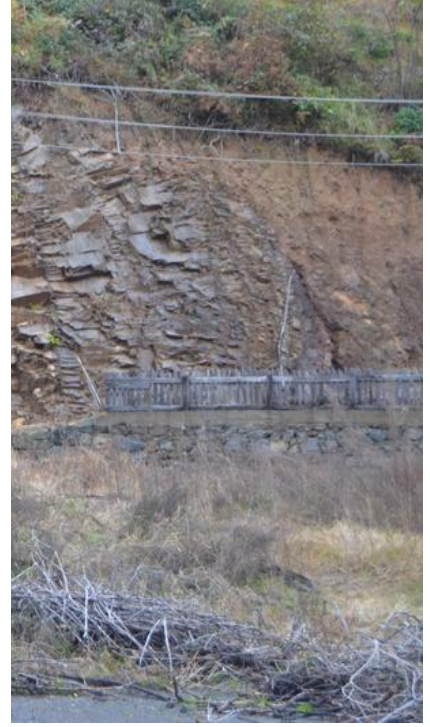
Dinlemek isteyen için, bu toprak hâlâ anlatır.

Kaan Atilla Taşkın'ın yönetmenliğini yaptığı ödüllü uzun metraj belgesel filmini aşağıdaki linkten izleyebilirsiniz.

KADRAJ

KARADENİZ

YUSUF ISLAM TRABZON

yusuf islam trabzon

yusuf'um
kendi kuyumu kendim kazdım
yankısız kara taşlar
yusuf'um
kuyu üflenmiş ruhumla
toplu iğneyle yol açmışım karıncalara
yusuf'um
sizin rüyalarınızdan bana vakit kalmadı
bir mum gibi dibine eridi ilmim
her şeye göz yumdum
bir göremedim düşümü
yusuf'um
kendi kuyumu kendim kazdım
kendim düşürmedim
rüyasızlık kör kuyu
bir başka rüyada görülmezsen
nasıl açılısın gözün
yakup olsan ne çare
ne sürersen sürün
yusuf'um
kendi kuyumu kendim kazdım
karanlıktayım
define benim
yusuf'um

-
askerim
sabah âşıktım
öğlen karışık
akşam barışık
omuzlarda göksüz yıldızlar
zaman geçer diyorlar
geçen zaman hani nerede
yağmura kep açıp rahmet dilendim
bir kedinin kepsiz tıraşsız başını
okşadım sevdim sevdim
tanrım
kepli başıma merhamet eyle
ter ve kepek güneşli bir halayda
alnımda kafatasımda
amin

-
yusuf'um
gözlerini kuşlara yedirenleri
ezilenleri şarap diye sunanları
görenlerinden daha iyi ben anlarım
sırtımı da ben döndüm
züleyha'ya
apoletlerimdir tırnak izleri
yusuf'um
üzerimde melek nazarı
güzelliğim sabrımdan ileri
sabri verenden ötürü

Anıl Çelik

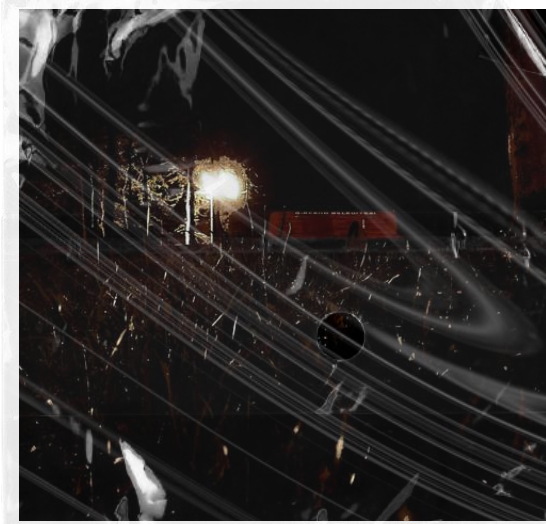

Bu kımıltısızlıkta nice bereketliydi gam
Üryan bir etkisizliğin kavisleri biçimlenmiş
Nara nara diye dolanamam ben
Göğsüme geçirdiğim zırh elbet botanik bir
yorumdur

Can arınıp emanetten özge hükmü kalmayınca
Yatıştırdığın heyecanlar çiğlikten kurtulmuştur
Ederini bulmuştur şu vakit yük ve rahat
Bir adım ötesi yok bir adım adönülmez
Gerilen fazlaca günlerim oldu ip minvali
Taşa sertliğini veren neyse ona gıptalanıyordu
suretler

Serilen sedirler yüksek usul aldatmacadır
Yek, tıfıl bir uyku revan görülmez lütuflarınca
Kim kime değdiyse ve peşinden gidiyorsa
İz bırakmadan ücra olmalıdır madem
Bir izin eşkâliyle yaşamayı bilmez onlar

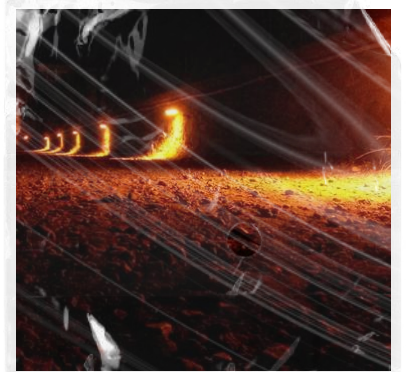

Korkum, tanışıklığıyla ürpertiden ayrıştı
Kolonlar, kirişler tutmaya yetmez artık havanın buhranını
“*Bizi hesaba katma*” diye baktıkça bildiklerin
Ellerimin taşıdığı ateşten gayrı cevher değildir
Onu harlandırmakla geçer ömürler ve iletmekle önünüze
Maşayla beraber fakat yok ederek sizden ötesine maşayı
Kızıl diyarları süs sayarak bizzat atıldık
Neyi istediğimi bocaladım ve zedeledim kesinlikleri
Sergilenecek tutumlar dizildi önüme bir bir

Bir incinmenin acısıyla yaşamayı bilmez onlar
Tavsiyeler ve öğretileri sindiremezsin ahvaline
Kabuller dolanırdı ortalıkta birbirine uydurmalar
Görürdün oysa ilerleyemezdi sende kurtuluş
Tattığın hisler bu dünyadandı, anımsardın
Çabuk kaybedemediğin çünkü hiç bulamadığın
Örüntüleri birbirine girişken oluşturulmuş
Şekilsizliğine ve biçimsizliğine katiyen olur vermeyen
O esenlikli içerik sana uğramadan yitip gitti daimi
Köyler, şehirler değişti; anlar tarihe evrildi
Gözler ayrılmıyordu yoldan
Kimse kim, gelecek olan biri vardı elbet
Bulunurdu bir yol, görülürdü hesap
Ülfet olmuştu size kâr bize ziyan
Bir boşluktuk yine de doldurmaya çalıştık odalarınızı
Saygındınız, dingindiniz ve sesimiz yetişmiyor elimiz
ulaşmıyordu sizlere
Başı belli sonu tahmin edilen bir hikâyeye kurguyduk

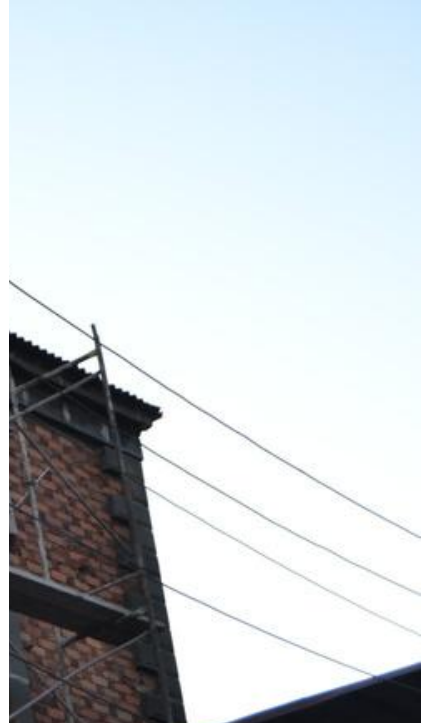
Atını alan hızla geçti burayı, dermanı olan yayan
Ne sürgün ne ev sahibiydi kalanlar.

Göktuğ Yılmaz

KADRAJ

KARADENİZ

çok uğraştım da el verdi elveda

el emeği karınca bilekliğim dişlilerin arasında. kesildi
taktikitaklarla bilge kayanın içinden çıkan öküz, mis in ama.

el ekmeğinden önceydi el emeği. beni baş göz ettiler bu iç
sıkıntısıyla ve senin için kuş gök yüzünden.

sevdam arttıkça nefretin arttı, bu cümle tam. hep bir harf
eksik, azla, yanlı.

hangi tarifte k çıkarıldı ekmekten. hangi hin tüyo düşürdü
unun içine tüy. şüphe nereden kabardı tuz oldu toz.
asayı sıkıca tutmuştum ama karadeniz ikiye bölündü kaya
deniz. kekeme binalar otlamaz çayırdan.

tüm evetlerini hayırdan bölüp verdin.

yalvarır bir hevesti kurudu zaten adem elması. kavruldu

28 çoktan yandı helvası.

son görevden başladın ayrıçsız kitaba.

eyüp sabrını geri istedi benden:
yusuf güzelliğini geri istedi.
ben de merakımı suda çözdüm.
ibrahim'in bıçağını geri verdim.
dağlar taşlar çözemedi de toprak çözdü insanı.

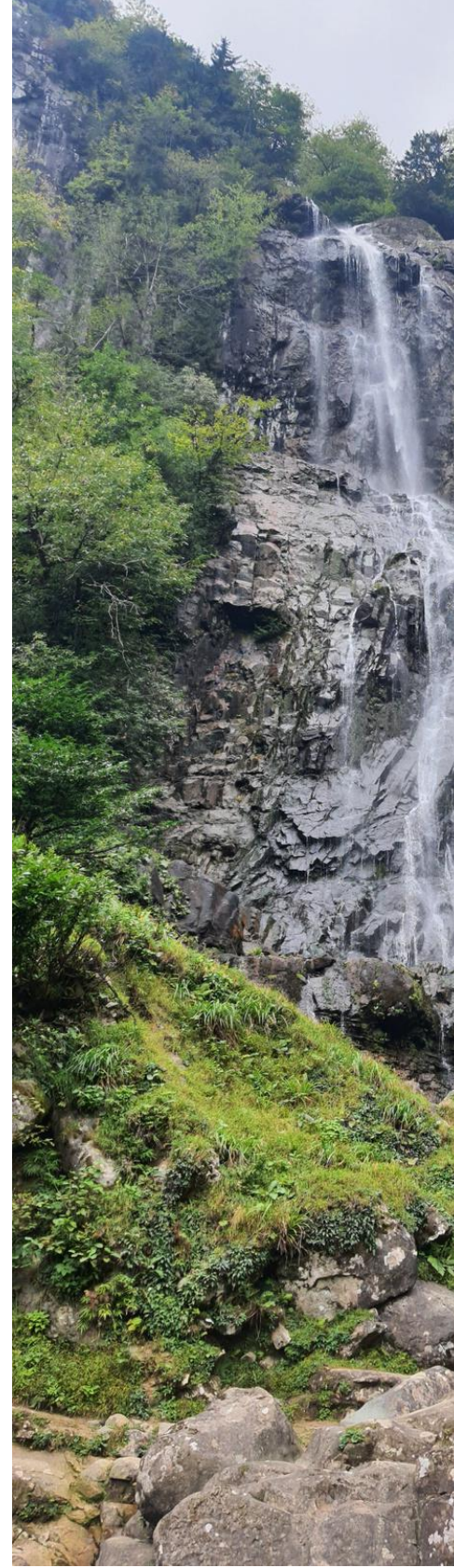

toptan ömür satılır yazıyor mezar tabelasında.
sana soruyorum işte sen hangi ölümü bitirdin veya
sen ya da son.

Kalan

Yol uzadıkça ve rakım arttıkça berraklaşan hava, doğanın en eşsiz ahengini sunduğu sonbahar ile birleşmekte. Önce “Çifte Köprü”, ilk durağımız. İki nehir tam burada birleşiyor. Köprüler, birleşen nehirlere yapılmış. Köprülerin tarihî dokusunun yanında doğaya âdeta bir nakış gibi işlenmiş olması burayı güzel kılıyor. Köprülerden herhangi bir tanesinin en tepe noktasına -Köprüler yarım bir hilâl şeklinde yapılmış kemer köprüdür.- yani kilit taşı denilen noktaya çıkınca güzel bir Karadeniz türküsü duyumsar insan. Suyun sesi ve nehirden gelen o esinti tatlı bir ürperti olarak birleşir. Gelip geçiciliği anlatan suyun üzerinde yükselen bu tarihî iki köprü, insana bâkiliği yeniden düşündürür. Buraya eğer biraz dumanlı bir havada gelinirse doğanın müziğe sirayetini deneyimlememek işten değildir. Sular; tüm debdebesi ve hareketiyle âdeta bir kemeç tınısını andırırken dağlara çökmüş olan dumansa tulumun o sızlayan sesini duyumsatır.

Hâl böyle iken sağ yoldan devam edilmesiyle yolun sonu eşsiz bir güzelliğe varır. Eski bir asma köprüden karşıya geçilerek bizleri Mençuna Şelalesi'ne götürecek yola varırız. Bu yolun da sırlı bir güzelliği vardır. Bizi burada beton bir yol karşılamaz. Yaklaşık olarak 600 rakımlı olan Mençuna Şelalesi'ne giden yol nostaljik bir kartpostalından alınmışçasına taş işçiliği ile yapılmış basamaklı bir yoldur. Belki de asırlık denilebilecek ağaçların sonbaharda büründüğü renk cümbüşünün arasından insan huzuru tadararak heyecanlı bir yürüyüş yapar. Bu yolun heyecanı, hediyesini en son ana kadar saklamasındadır. Yağmakla yağmamak arasında git gel yaşayan bu hava kimilerine muhakkak kasvetli gelecektir fakat gönül durgunluğu denildiğinde hatırım ve hissimle daima böyle havalar özdeşim kurar. Mamafih böyle havalar buraların türkülerinde de usul usul yaşar. Tüm bunların bir ince duman havası gibi türkülere sinmemesi mümkün müdür?

Ve işte o güzel, efsunlu ân... Yolun sonunda varılan Mençuna. Arhavi'nin saklı güzelliği. Altmış beş metre boyunca süzülen gelin duvağı. Öyle taşların arasından kavga eder gibi değil, usul usul dökülür. Hava biraz rüzgârlı ve kapalı ise -suyu da biraz artmış ise- serpintisi okşar yüzümüzü. Şelaleyi tam karşıdan gören yerde bir çardak vardır. Bu çardakta güzel bir Karadeniz türküsü ile ânı yaşamak mümkün olur. Gözlerini kapatır insan, arkasına yaslanır. Dağların o serin esintisi tenden ruha varıp ruhu okşamaya başlar. Dinginleşir insan, geride kalır her şey: Bunaltılar, bulantılar ve huzursuzluklar. “Şimdi...” der insan, “İşte şimdi, var olmayı parmak uçlarıma kadar hissedebilirim.”.

Tüm bu cevelan bir başka zamanda tekrarını beklerken “Dil-âram” diye bir kelime yazarım defterime. Gönle rahatlık veren, gönlü dinlendiren bir şey olarak siner ruhuma tüm bunlar. Nihayetinde yol dönüşü vardığında dağların arasında bir yerde bir ev görülür. Nahif ve nazik bir Karadeniz evi. Yanında al bayrak. Nazlı nazlı.

Eray Yıldız

Yaşantı Uzantıları

Bir Ekim Günü Yaşanan Hadiseler ve Akla Gelenler

Gecenin bir vakti uykudan uyanıp su içmeye yahut tuvalete gitme (korka korka saate bakıp “Acaba sabaha daha mühimi uyanmaya ne kadar kaldı” diye hesaplama)

Alarm çaldığında ya da cırladığında -ki sabah daha uykunu alamamışken seni uyandıran ses isterse dünyanın en güzel tınısı olsun bir cırlama gibi gelir insana- “Gece uyanıp saate baktığımda uyanmama daha üç saat vardı ama tekrar yatmamın üzerinden yarım saat geçmiş gibi hissediyorum” diye düşünme.

Anlamsız birtakım düşünceler ve görüntüler daha doğrusu henüz bilinç düzeyine gelememiş şekilsiz, bir oyun hamuru gibi her biçime girebilen fakat hiçbir siması olmayan oynak fikirler.

Maceranın başlangıcı -ki en boş gün bile bir maceradır- yol üstünde duyulan ağır aksak cümleler, asıl zorluklar belki de burada, bir yerden bir yere ulaşmak için sarf ettiğin efor o yere ulaştığında harcayacağın çabadan daha da büyüktür belki de oysa hayat zaten her gün aynı zorlukları yaşamak için aynı zorluklardan geçtiğin ve sonucun değişmediği bir organizasyon değil miydi?

Yapılan işlerin pek de -hiç de denmez- bir şeyi değiştirmeyecek olması, öte yandan para kazanma zorunluluğu, bunu bir sitemle değil kabullenişle idrak etmek, az çok kazanılan paranın hakkını verip vicdan rahatlatmak - gerçek anlamda bir vicdan rahatlığı eşine az rastlanan bir durumdur- kısmen de olsa belki kötü biri olmadığını göstermesi.

34 Mesaiden çıkış ve sabah yaşadığın yolculuğu tersi istikamette bir daha yaşamak. En zoru da budur, somut ve karşında duran tek bir sorundan ziyade ufak ufak tırnaklarını geçiren ve acısını senin dahi o an değil sonradan hissettiğin küçücük sayısız problemler.

Yemeğini yemek, biraz anlamsızca vakit geçirmek, nasıl olsa yarın aynısı devam edecek.

Bir Mayıs Günü Yaşanan Hadiseler ve Akla Gelenler

Gecenin bir vakti çeşitli bir sebepten uyandığında - uyanmadığında ya da uyanmasan da fark eden bir şey olmazsaate bakıp sabaha, daha doğrusu uyanmana kaç saat olduğunu öğrenmek.

Uyanma saatin geldiğinde büyük bir hışımla onu erteleme ve vaktini sonuna kadar kullanma.

Uyku mahmurluğunun verdiği hayali ya da yarı gerçek düşünce kökleri.

Küçük birtakım görüntüler, sıkıntılar; yaşamın uyman ya da yapman gereken bir öğreti bütünü gibi önünde serilişi.

“Ben olmasam da birileri bu işleri yapar zaten ben de burada karnımı doyurmak ve hayati fizyolojik ihtiyaçlarımı karşılamak için bulunuyorum, ne yapalım bari becermeye çalışalım şu işi demek”

Eve gitme saati, oturup bir şeyler içmeye bazen vaktinin, kimi zaman keyfinin, ara sıra hâlinin olmaması; yolda bu ay parayı nasıl yettireceğin düşüncesinin değil öğlen masaya çarptığın bacağıının sızısının esir alması seni

Günü kapatma vakti, enteresan bir şey de olmadı, bekleyen de yok ki zaten.

Bir Ekim Günü Yaşanan Hadiseler ve Akla Gelenler ile Bir Mayıs Günü Yaşanan Hadiseler Ve Akla Gelenler sokakta karşılaştığında karşılarında ayna varmış gibi hissettiler.

Logomuzun tasarımı için Merve Vardar'a,
“Karadeniz’in Yalnız Nineleri” belgeseli için Kaan Atilla Taşkın'a,
Destekleri için Tunahan Ölmez'e ve tüm yazarlarımıza teşekkür ederiz.

